

POEZIJA

Andrej Medved

Pod streho zaobljube, neme priče

Nagnjen k vodi, k darovanju,
k begu; kot njena glava v prsih se
dviguje mleko. V pesku skrita bosa srna;

v kamnu, v pepelu žita. Da bi se
srečal z njo, zarana, s strupeno kačo;

z ribo vseh vodnjakov; z metulji,
ki se v trenutku skrčijo v neskončni dalji.

* * *

V zemljo zaležana krila;
iz ognja, iz papirja; da znova
obudijo živo vodo; pod streho zaobljube,

neme priče. V črno obsijano
mesto; ki zrase v deblo kot v ribina
očesa. Stojčea voda, ki se vedno bolj zapira vase.

* * *

Kot stena so podobe reke;
v mehko zlizano ozadje; kot veja
pomarančevca, zarezana v trdo cedrovino.

v kamen zlepljena, v meso otroka;
kot da se mrtvi selijo iz nemega plemena.

* * *

Neskončna srečanja, pod plaščem
orla; v vrhovih sten, ki sejejo poglede.

V potoke zvezd, v valovanje željvega
oklepa; v krvave srage skrijejo rodove losov.

Urednik: Matjaž Bogataj, Ana Potočnik, Marko Juvan, Matjaž Kos,
 Darja Pavlič, Vid Sams, Janja Šušteršič
 Glavni urednik: Igor Zabel
 Odgovorni urednik: Igor Bratolj
 Poslovni sekretar: ...
 Direktorica in korektorica: Ljiljana ...
 Oblikovalci: ...
 Naslovni urednik: ...
 Uradne ure: torek od 10. do 13. ure na tel.
 (061) 312-6555
 Tehnični račun: ...
 Izdajatelj: LDS, Delmatinova 4, Ljubljana
 Letna naročnina: 500 tolarjev, za tuje ...
 Cena te številke: 200 tolarjev
 Grafična priprava: ...
 Revija drži ...

Neslišni orli strmoglavljajo

v doline; in jezdi jo na vetru k tvojim
 nogam. Zazrti v oči odraslih srn, v rožnate
 gozdove; v porodno vodo, ki se zbira v nemih ustih.

Zalezen v luske, v sončni prah
 svetlobe, odklanjaš vodo, skrivoma, na begu.

In se odrekaš poti, v snegu skrivaš
 svoje sanje; ki v maju zagorijo kot trstika.

V razpoke zemlje kličeš,
 da se razstopiš v luči; v črtah bega
 kot v oklepu mraza. Zazidan v les, v gnezda

losov, prihajaš z gore, na zahodni
 strani; skozi zlata vrata, speta z vrstico iz
 usnja. Kot bela čreda, z noži, zasajenimi v kožo.

Skrivnostno bivališče zvezde
 repatice; zgubljene v zanikanju, v
 nezmernosti omame. V vonju brinja, v osjem

roju, samotno sanjaš rane
 od številnih vbodov. Da te zdaj nič več ne
 doseže, greš z dlanmi razločno prek obrazov mrtvih.

Dozore čas, da vstopiš v zrcalo;
 in nežno kakor blagi ritem prstov zabrišeš
 misel, ki te vara; da sanjaš hitro razcvetele češnje.

* * *

S srnjaki zdrsneš skozi špranje;
da v samoti zagori privid. In v žile vrneš

že pozabljene spomine; da ločiš
radost od prevare; neslišno, v razpokano grmovje.

* * *

V zimskem svitu, strel v
globino; odmevi v ogledalu, redki

bliski. Da ne pristane ladja

s kokosovim mlekom; da ne preskočiš nemega pogleda.

* * *

Izgineš hitro, v zrcalu; da mine
svit in vsi sledovi boja; odtisnjeni v hišo
žita, v zrnje tihega poljubovanja. V vse, kar mine,

v neopazna krila; v izpolnjen
molk in postoterjena iskanja. Kot v usta
bisernega žada; kot v sobah nemega premagovanja.

* * *

V znamenju poljubov, v vonju
mleka; v domotožju, ki se mu odrekaš;

v sesedanju odmevov preko
žita. Kakor nekdo, ki sklonjen nad
pasti odhaja; v zabrisanem odštevanju trenutkov.

* * *

Nemoč skovane maske v
ledu; nemoč kristala, do kosti,
v koreninah žita. Nemoč neštetihi spraševanj,

ki me zasipljejo s pepelom;
da ves od solz ponovno vzniknem v zemljo.

* * *

Ves od medu, pripravljen
na iskanja; v lepljivem prahu kot
v prostranem protju. V varljivi zlitini besede,
ki je obraščena z mahom;
da bi, nadzorovan, poniknil vase, v rob telesa.

* * *

Telo skopni, v prašne gube
listja; nemirna snov, ki brizga
iz drevesa. Kot da se v prazno slišijo
glasovi, ki zdrznejo očesno zrklo;
da se ugreza globlje; da me preplavi solnata puščava.

* * *

Odpira se kot skorja lave;
v zvonjenje je ujeta, v ilovno podobo.
Da se neskončna ponovi; da v zasluhu sprejme vase
kačo, in se razlije kot v ekstazi.

Skrivnostno, v črto šiva; v prosojnost togega obrisa.

* * *

Da se strdi v led kot divja
reka; da kamen ne izčrpa misli in se
zgosti v mleko; kot razstopina solz na čelu.

* * *

Ni ga mogoče vliti, ko zateka
v kožo; ni ga mogoče videti, ko ga
brezumno iščeš. In ko zatiskaš dlesni v les,
v nabreklo grozo. Zaman je žalost, mehki svinec.

* * *

S krvjo sprijet, s stkanimi
prividi; ponikne pod obzorje, v bežnem
krču. V krogu potovanj v neznano; zapira vid,
v otožnosti čakanja. Kot brez glasu, v sobanah groze.

* * *

Molk črne glave, ki presiha
v dalje; predpisani razmiki na podobi.

Svetloba tropov, snežni psi
na oknih; kot strah pred begom v otroškem joku.

* * *

Svinčena mōra čakanja ravna
rezila; ponikne v trušču sonca, da odžeja

kožo; ki zlato lesketa v obrazih.
Nevidna smer neba kot bliskanje v zrcalih.

* * *

Vrhovi gor kot gosta žlindra
roke; kot zlomljen lok, ki plane preko

stene; da se odmakne od
povečane lupine zraka; da se razblini

v ogledalu oken. Da mesečina

zraste preko hiše; da zablešči v temini oleander.

* * *

Magnet zorenja v tihi hiši;
v globini polja so obrazi kakor sence
neopazni; da nas spreminjajo v tisočere smrti.

V razpadanju besed, v zbranosti
tišine; v golem perju ranjenega pava.

* * *

Prividi, zbrani na daljici
sonca: otrpli v pomnoženih jatah;
v drugo stran berljivega spomina; v robu spanja,
v robu bolečine. V slo popolnosti
dotika; kot da zmešan se lepi porcelan z žadom.

* * *

Najprej govôri, v strahu pred
tesnobo; da vrejo iz oči prikazni;
da zvezde, potopljene v sence, zletijo v prazno
kot oblaki. Pretkano listje, gladki
ritem perja; prestopno leto, v belih oblačilih.

* * *

Lepljiva snov se vrašča v poglede;
oluščen stolp, negibno kot prisila; da z
vzhoda vstajajo presekani slapovi.
V skokih kot v očiču molka se zgoščajo
na svetlem vratu; v zlitino prsti, v ograde voska.

* * *

V bisernico žada zmrznjen sadež;
z jeziki puščajo sledove, prestopajo na
mestu, brez odmevov; kot da so nagli bliski
slutenj, glasovi neme govorice.

Kot da se vrežejo v kri pretrganega potovanja.

* * *

V svetlobo razpršeni dnevi;
v smeri vračanja, v smeri jutra. V gladini
hitrih sunkov stanjšane
peruti, ki vračajo v zavest spoznanje molka.

* * *

V zenice vpijaš njihove
dotike, ki skrčijo podobe v noževo konico;
v nesnovne ptice, v drobnostkano
vrečasto membrano; ki zginja v zabrisu teme.

* * *

Srebrnosiv odmev svetlobe;
v krčeviti drži vata misli. Na repih
nosijo skrivnosti, v membrani ust neznanega

telesu; v pesku čez oči, v
zasutem satju. Izbrani v nekem davnem
času; za vsakogar, ki nosi znamenje na čelu.

* * *

V tesnobni maski zgodnjega
poletja; v prostorih, kjer zamujajo

prikazni. Na krožnici samote
zrasli pavi; v neskončna brezna stisnjeni
vratovi. Kot blisk odmevov na omamljenih obrazih.

* * *

Nazaj, v zemljo, je zasuto
sonce; da v zimi zacvetijo oljke;

da zdrsnem v nemir pričakovanja; da ruda

izgubi prodornost zvoka.
Nazaj, v praznino, padamo s hitrostjo
vode; in z glasnostjo podob na strehah stolpov.

Od nekdanj, v prahu, gledam
pajčevino kože; da izgubim spomine
v odtisih čela; visoki zid zapeljevanja,

v skovikanju voščenega fazana.
Da trepetam, kot stisnjen od strasti,
da padam; kot izklesan v svoji prispodobli.

V senca vpijaš dihalne
dotike, ki skrivajo podoba v nožavo konico;

Najprej govoriš o človeku, ki je bil
včasih meniški, ki je bil včasih
včasih včasih včasih včasih včasih

* * *

Kot oblaki, pretekli, ki so bili
včasih včasih včasih včasih včasih
včasih včasih včasih včasih včasih
včasih včasih včasih včasih včasih

* * *

Telesni v pesku čez oči, v
znamenju, ki so bili včasih včasih
včasih včasih včasih včasih včasih
včasih včasih včasih včasih včasih

* * *

Včasih včasih včasih včasih včasih
včasih včasih včasih včasih včasih
včasih včasih včasih včasih včasih
včasih včasih včasih včasih včasih
včasih včasih včasih včasih včasih
včasih včasih včasih včasih včasih

* * *

Včasih včasih včasih včasih včasih
včasih včasih včasih včasih včasih
včasih včasih včasih včasih včasih
včasih včasih včasih včasih včasih
včasih včasih včasih včasih včasih
včasih včasih včasih včasih včasih

Včasih včasih včasih včasih včasih
včasih včasih včasih včasih včasih
včasih včasih včasih včasih včasih
včasih včasih včasih včasih včasih
včasih včasih včasih včasih včasih
včasih včasih včasih včasih včasih